

Ільницький Микола Карлович

Кандидат технічних наук, академік УНГА, фахівець у сфері освоєння морських родовищ, управлінець

Народився 14 серпня 1942 р. у с. Лосинець Турківського району на Львівщині. У 1961 р. закінчив Дрогобицький нафтовий технікум і почав працювати вишкомонтажником у Бориславській КРБ.

Після служби в армії та навчання в ІФНГу протягом 1969–1982 рр. обіймав різні посади в об'єднанні «Сахалінморнефтегазпром». Потім за направленням Мінгазпрому до 1985 р. працював головним інженером Чорноморнафтогазу. Наступні сім років працював заступником головного інженера ВНДПшельфу. Брав участь у проектуванні розробки родовищ на туркменському шельфі Каспійського моря, а також балтійському шельфі в районі Калінінграда, шельфі Куби. Протягом двох років був головним інженером проектів облаштування родовищ В'єтнаму. За цими проектами введено в експлуатацію родовища в Південно-Китайському морі, де видобуток нафти перевищує 12 млн т на рік. У 1988 р. керував створенням міжнародного проекту розробки Штокмановського ГКР, що в Баренцовому

морі, запаси газу якого складають понад 4 трлн м³. З 1992 р. Микола Карлович — головний інженер, перший заступник генерального директора, а з 1995 р. — генеральний директор ДВП «Чорноморнафтогаз». Протягом 1998–2001 рр. був головою правління ДАТ «Чорноморнафтогаз». Під його керівництвом у Чорному морі були введені в дію перші морські стаціонарні платформи і підводні газопроводи, де з 1983 р. здійснюється видобуток газу та газового конденсату. Вперше у світовій практиці освоєння чорноморського шельфу з ініціативи Миколи Карловича на Штормовому ГКР було успішно введено в експлуатацію чотири свердловини з одночасним бурінням нових свердловин на морській стаціонарній платформі.

У 1997 р. за його участі на території Причорноморсько-Кримської нафтогазоносної області було відкрито Безіменне газове родовище, в 1999 р. на шельфі Азовського моря — Північно-Казантипське ГКР та Східно-Казантипське газове родовища. Микола Ільницький був членом комісії з питань паливно-енергетичного комплексу АР Крим, колегиї Міністерства палива та енергетики АР Крим. Захистив кандидатську дисертацію «Дослідження напруженого стану підводних трубопроводів».

Є автором близько 50 публікацій у професійних виданнях, низки винаходів СРСР, одного патенту РФ і трьох патентів України, співавтором навчальних посібників «Морські нафтогазові споруди», «Проектування, будівництво та експлуатація морських трубопроводів», «Морські нафтогазопроводи».

Нагороджений орденами «За заслуги» III ст., «Слава на вірність Вітчизні» III ст., «За патріотизм» II ст., святого рівноапостольного князя Володимира Великого III ст., Христа Спасителя, архістратиґа Михаїла, грамотами Держнафтогазпрому, Почесною грамотою Президії ВР АР Крим, медаллю Міжнародної кадрової академії. Він — заслужений працівник промисловості України.

Істомін Олександр Миколайович

Доктор геолого-мінералогічних наук, академік УНГА, фахівець у сфері ресурсології

Народився 5 лютого 1933 р. у м. Харків. У 1956 р. закінчив геологічний факультет ХДУ ім. О. М. Горького. Після вишу працював геологом, старшим геологом, головним геологом, начальником геологорозвідувальних партій в Україні, з 1959 р. — у Казахстані. З 1966 р. — завідувач відділу газових ресурсів УкрНДІгазу.

У 1965 р. О. М. Істомін захистив кандидатську, пізніше — докторську дисертацію.

Працюючи в геологорозвідувальних партіях, за споро-пилковим аналізом він встановив нижньо-середньо-сарматський вік відкладів полтавської серії в Україні, а за флорою — нижньотріасовий вік семейтауського комплексу порід у Казахстані.

Олександр Миколайович обґрунтував новий напрям у геології нафти і газу — ресурсологію, — який передбачає вивчення, аналіз, планування та прогноз підготовки нафтогазової сировинної бази з використанням системного підходу і математичних методів; розробив основи дорозвідки нафтогазових родовищ, виділивши її у самостійний етап геологорозвідувальних робіт,

встановив агрегативний тип нафтогазових родовищ, пов'язаних із зонами територіальної концентрації малорозмірних геологічних структур. Із позицій мобілізму вчений обґрунтував особливості формування внутрішньоконтинентальних регіональних структур (типу ДДЗ) в умовах взаємодії геодинамічних напружень розтягнення та субгоризонтального стиснення при домінанті останнього; запропонував класифікацію структур стиснення у ДДЗ, виділивши горст-антикліналі, пояснив розвиток нафтогазових вторинних резервуарів із дилатансогенними колекторами у геодинамічній зоні стиснення високо катагенізованих порід. З допомогою геолого-статистичних методів та технологій порівняльної геології довів високі перспективи нафтогазоносності девонських відкладів ДДЗ, встановив явище палеолавінної седиментації у розрізах осадових порід цієї западини та Донбасу.

Він є одним із першовідкривачів Веснянського, Західно-Вергунського газоконденсатних родовищ, а також нових покладів газу і нафти при дорозвідці Новоукраїнського, Яблунівського, Західно-Медведівського-Котлярівського, Машівського, Розпашнівського та інших родовищ.

О. М. Істомін — співавтор праць «Генеральні схеми підготовки ресурсів газу в Україні», «Глибинні геологічні зрізи ДДЗ, Західних областей України, півдня України і Молдови», «Атлас родовищ нафти і газу України», «Теоретичні основи нетрадиційних геологічних методів пошуку вуглеводнів».

Опублікував понад 200 наукових праць, зокрема видав 11 монографій. Мав кілька винаходів. Учений був одним із засновників УНГА, членом президії та керівником відділення, іноземним членом Російської академії гірничих наук.

Він — заслужений працівник промисловості України, почесний розвідник надр.

Помер 27 вересня 2005 р.